

Sygn. akt IC 1/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Dorota Krawczyk
Protokolant	Anna Frankowska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2022 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa S. J.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie, rentę

1. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz powoda S. J. tytułem zadośćuczynienia kwotę 126.000,00zł (sto dwadzieścia sześć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- a) od kwoty 21.000,00zł (dwadzieścia jeden tysięcy złotych) od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 67.500,00zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset złotych) od dnia 30 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty,
- c) od kwoty 37.500,00zł (trzydzieści siedem tysięcy pięćset złotych) od dnia 25 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz powoda S. J. kwotę 5.048,00zł (pięć tysięcy czterdzieści osiem złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 września 2018 roku do dnia zapłaty;

3. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. na rzecz powoda S. J. kwotę 7.500,00zł (siedem tysięcy pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 września 2018 roku do dnia zapłaty;

4. oddala powództwo w pozostałej części.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Sygn. akt I C 1/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 sierpnia 2018 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. powód S. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego kwoty 21.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za

powstała krzywdę w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 listopada 2017 roku, kwoty 5.048,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej (utracone dochody) za okres od miesiąca grudnia 2017 roku do miesiąca lipca 2018 roku; renty wyrównawczej w kwocie 343 zł miesięcznie z uwagi na utracone zarobki w związku z niezdolnością powoda do wykonywania pracy zarobkowej w przyszłości, płatnej z góry do 10 - go dnia miesiąca kalendarzowego, począwszy od miesiąca sierpnia 2018 roku i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat; kwoty 16.000,00 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby powoda koszty opieki osób trzecich w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 listopada 2017 roku, koszty leczenia, koszty dojazdów do placówek medycznych za okres od grudnia 2017 roku do lipca 2018 roku (8 x 2.000,- złotych miesięcznie) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, renty na zwiększone potrzeby Powoda - koszty opieki osób trzecich w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 listopada 2017 roku, koszty leczenia, koszty dojazdów do placówek medycznych w wysokości 2.000 złotych miesięcznie, płatnej z góry do 10 - go dnia miesiąca, począwszy od miesiąca sierpnia 2018 roku i na przyszłość, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 16 listopada 2017 r. w miejscowości B. gm. Rozprza miał miejsce wypadek, w którym nieznan sprawca, kierujący nieustalonym pojazdem nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania jadącego rowerem powoda w wyniku czego kierujący rowerem spadł do rowu, uderzył w drzewo i doznał obrażeń ciała (pозew k. 3-9).

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 20 września 2018 roku (k. 62)

Pismem z dnia 25 stycznia 2021 roku pełnomocnik powoda rozszerzył pierwotne żądanie pozwu zawarte w pkt. 1 petitum i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 88.500,00 złotych - tytułem zadośćuczynienia, tj. . kwoty przewyższającej o 67.500,00 zł wartość pierwotnego roszczenia powoda zgłoszonego w pozwie z dnia 1 sierpnia 2018 roku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 21.000,00 złotych - liczonymi od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 67.500,00 złotych - liczonymi od dnia doręczenia pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie podtrzymał żądania pozwu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że mając na uwadze rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza istotny uszczerbek na jego zdrowiu, który w związku z wypadkiem u niego się pojawił oraz nieodwracalność skutków wypadku kwotą, która miałaby dla powoda walor rekompensaty jest kwota 127.500,00 złotych (k. 243-244).

Pismo z rozszerzeniem powództwa zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 29 stycznia 2021 roku (k. 253 –255).

Pismem z dnia 10 czerwca 2021 roku powód ponownie rozszerzył żądanie zawarte w punkcie 1 i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 126.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, tj. kwoty przewyższającej o 37.500,00 zł wysokość roszczenia po pierwszym rozszerzeniu powództwa i o 105.000,00 złotych względem roszczenia zgłoszonego w pozwie z dnia 1 sierpnia 2018 roku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi dla kwoty:

- 21.000,00 złotych - od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

- 67.500,00 złotych - od dnia doręczenia pisma z dnia 21 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty;

- 37.500,00 złotych - od dnia doręczenia pisma do dnia zapłaty.

W zakresie punktu 2 zmienił żądanie i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 32.071,67 złotych tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej (utracone dochody) za okres od miesiąca grudnia 2017 roku do kwietnia

2021 roku, tj. kwoty przewyższającej o 27.023,67 złotych wartość roszczenia zgłoszonego w pozwie, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia doręczenia pisma do dnia zapłaty.

W zakresie punktu 3 zmienił żądanie i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda renty wyrównawczej w kwocie 1.109,13 zł miesięcznie z uwagi na utracone zarobki w związku z niezdolnością powoda do wykonywania pracy zarobkowej w przyszłości, płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca kalendarzowego, począwszy od miesiąca maja 2021 roku i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, ponadto wniósł o waloryzowanie wskazanej powyżej kwoty do wysokości różnicy pomiędzy aktualnym minimalnym wynagrodzeniem za pracę netto, a świadczeniem otrzymywanym z ZUS, liczonym również w kwocie netto.

W pozostałym zakresie podtrzymał żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- kwoty 16.000,00 złotych tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby powoda pozostające z w związku wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 listopada 2017 roku tj. koszty opieki osób trzecich, koszty leczenia, koszty dojazdów do placówek medycznych za okres od grudnia 2017 roku do lipca 2018 roku (8 x 2.000,00 zł miesięcznie) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty,

- comiesięcznej renty na zwiększone potrzeby powoda - koszt opieki osób trzecich w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 listopada 2017 roku, koszty leczenia, koszty dojazdów do placówek medycznych w wysokości 2.000,00 złotych miesięcznie, płatnej z góry do 10 - go dnia miesiąca, począwszy od miesiąca sierpnia 2018 roku i na przyszłość, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat oraz o

zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa, według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty (k. 295-299).

Kolejne rozszerzenie powództwa (pismo datowane na 02.06.2021 roku) zostało doręczone pozwanemu dnia 24 czerwca 2021 roku (k. 321).

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł oddalenie powództwa w całości, w tym o oddalenie roszczenia powoda o zasądzenie odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty od dnia wcześniejszego niż dzień wyrokowania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, również po jego zmodyfikowaniu wskazując na jego niezasadność (k. 38-46, k. 321-323).

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2021 roku, po zamknięciu rozprawy i odroczeniu publikacji orzeczenia (bez jej otwarcia na nowo) Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. jako właściwemu do jej rozpoznania (k. 331).

Następnie po otwarciu rozprawy na nowo Sąd Rejonowy ponownie przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. postanowieniem z dnia 30 grudnia 2021 roku (k. 347).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2017 roku o godzinie około 5.15-5.30 niedaleko miejscowości B. na drodze krajowej (...) w kierunku od R. do N., miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego poszkodowany został powód S. J.. S. J., jadąc na rowerze ww. trasą, poruszał się przy prawej krawędzi jezdni, rower posiadał oświetlenie. Powód miał na sobie kamizelkę odblaskową. W momencie wyprzedzania przez samochód ciężarowy, powód poczuł mocne uderzenie z lewej strony, w wyniku którego został odrzucony do przydrożnego rowu z wodą. Powód poczuł bardzo silny ból lewego biodra, lewej nogi, klatki piersiowej oraz miał problemy z oddychaniem. Sprawca zdarzenia oddalił się z miejsca

zdarzenia. Po zdarzeniu powód próbował uzyskać pomoc, ale bezskutecznie, powoda nikt nie słyszał i nie widział, żaden samochód się nie zatrzymywał.

Ostatecznie powód sam zadzwonił na pogotowie ratunkowe.

(dowód: zeznania powoda k. 71 minuty 00.01.30-00.23.16 oraz k. 356 i verte 00.04.08-00.21.50, notatka policyjna k. 14, postanowienie o umorzeniu dochodzenia k.15-16)

Po przyjeździe zespołu pogotowia ratunkowego powodowi podano leki przeciwbólowe oraz zabezpieczono go do transportu. Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja, która na miejscu sporządziła notatkę służbową oraz sprawdziła stan trzeźwości powoda. W momencie zdarzenia powód był trzeźwy.

(dowód: karta zlecenia wyjazdu zespołu ratownictwa medycznego k. 17, notatka urzędowa k. 14)

Powód został przewieziony przez (...) do (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P. na (...), gdzie wstępnie zdiagnozowano u niego wg (...)7 - liczne urazy narządów klatki piersiowej oraz S72.0 - złamanie szyjki kości udowej, złamania żeber, wyrostka poprzecznego kręgu Th 1 po stronie lewej, złamanie kości udowej lewej, odmę płucną. Poszkodowany został skierowany na oddział chirurgii.

(dowód: zeznania powoda k. 71 minuty 00.01.30-00.23.16 oraz k. 356 minuty 00.04.08-00.21.50, karty informacyjne k. 18-20)

W szpitalu powód przebywał w okresie od 16 listopada 2017 roku do 12 grudnia 2017 roku. Po wyjściu ze szpitala powód nadal kontynuował leczenie w poradni chirurgicznej oraz ortopedycznej

Podczas pobytu w szpitalu u powoda wykonano zabieg operacyjny, a po uzyskaniu stabilizacji stanu zdrowia - skierowano powoda do leczenia w warunkach ambulatoryjnych, które powód cały czas kontynuuje.

W okresie od 6 sierpnia 2018 roku do dnia 26 sierpnia 2018 roku powód ze względu na złamania jakich doznał w wypadku komunikacyjnym w postaci złamania przezkrętarzowego lewej kości udowej, złamania żeber lewych od I do VIII, złamania kręgu L1, był hospitalizowany na oddziale. Po zastosowaniu leczenia fizykalnego i klasycznej kinezyterapii uzyskano u niego zmniejszenie dolegliwości bólowych kręgosłupa z poprawa ruchomości we wszystkich płaszczyznach, zwiększenie zakresu ruchomości oraz zmniejszenie dolegliwości bólowych obręczy biodrowej lewej.

(dowód: karta informacyjna k. 66, zaświadczenie o odbytych leczeniu k. 67, zeznania powoda k. 71 i verte 00.01.30-00.23.16, 356 oraz k. 356 00.04.08-00.21.50, zeznania świadka J. B. (1) k. 72 00.26.19-00.35.45, dokumentacja dotycząca leczenia powoda k. 21-31)

W czasie pobytu powoda w szpitalu opiekę sprawował nad nim jego znajomy Z. M. oraz syn siostry. Siostrzeniec zawoził powodowi do szpitala przygotowane przez siostrę powoda rzeczy. Z. M. był u powoda w szpitalu niemal codziennie. Pomagał mu przy podnoszeniu, przekręcaniu (zmianie pozycji), zmianie pampersa, podawał basen. Po wyjściu ze szpitala powód przez okres ok. jednego miesiąca był osobą całkowicie leżącą, nie podnosił się. W tym okresie opiekę nad powodem sprawowała jego siostra J. B. (1). Siostra powoda mieszka w tej samej posesji co powód, w osobnym mieszkaniu. Przez pierwszy miesiąc J. B. (1) była u powoda 3-4 razy dziennie - codziennie. Zanosila powodowi obiad, przygotowywała posiłki, robiła zakupy, pomagała przy codziennej toalecie. Po upływie ok. miesiąca od wyjścia ze szpitala powód zaczął podnosić się z łóżka i przemieszczać po domu przy pomocy balkonika. Około marca - kwietnia powód zaczął wychodzić z domu korzystając z laski. O 2 kulach poruszał się do lipca 2018 r., a następnie o 1 kuli. Obecnie ma trudnienia w dłuższym chodzeniu, kucaniu, bieganiu czy dźwiganiu.

Ponadto pomoc powodowi świadczył znajomy Z. M.: zawoził na rehabilitację, do lekarzy, robił zakupy leków.

(dowód: zeznania powoda k. 71 i verte 00.01.30-00.23.16, i -k. 356 i verte 00.04.08-00.21.50, zeznania świadków: J. B. (1) k. 72 00.26.19-00.35.45 oraz Z. M. k. 72 i verte 00.35.45-00.41.07)

Orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 16 lutego 2018 roku powód uznany został za **całkowicie niezdolnego** do pracy od 16.11.2017 roku do **31.10.2018 roku**.

Orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 27 września 2019 roku powód uznany został za **częściowo niezdolnego do pracy** **31.10.2019 roku**.

Orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 24.10.2019 roku powód uznany został za **częściowo niezdolnego do pracy** **31.08.2022 roku**.

Od dnia 01 lutego 2018 roku do 31.10.2018 roku powód pobierał rentę z powodu **całkowitej niezdolności do pracy**, a następnie z tytułu **częściowej** niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 13 marca 2018 roku powodowi przyznano rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 01.02.2018 roku do 31.10.2018 roku w kwocie netto 1187,01 zł.

W okresie od 1 lutego 2018 roku do 31 października 2018 roku renta powoda z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wynosiła: 1187,01 zł i tak : za miesiąc luty 2018 roku- (...), 24 brutto, marzec-październik 2018 roku -1412,10 zł brutto miesięcznie.

Natomiast od dnia 1 listopada 2018 roku renta powoda z tytułu częściowej niezdolności do pracy (do dnia 31 października 2019 roku) wynosiła 1059,08 zł brutto miesięcznie – netto do wypłaty 901,76zł.

Decyzją o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 08 listopada 2019 roku ZUS przyznał powodowi rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie netto do wypłaty 952,54zł (1112,00zł brutto) na okres do 31.08.2022 roku.

Obecnie powód pobiera rentę w kwocie 1036zł.

(dowód: zeznania powoda k. 71, k. 315, k. 356 minuty 00.02.55-00.21.50, orzeczenie ZUS z dnia 16 lutego 2018 roku k. 32, orzeczenie z dnia 27 września 2019 roku k. 68, pismo ZUS z dnia 29 listopada 2018 roku k. 93, decyzja z dnia 13 marca 2018 roku k. 33-34, decyzja z dnia 15 października 2018 roku k. 69-70 oraz k. 300-301, pismo Ośrodka Pomocy (...) k. 85, pismo ZUS z dnia 30 listopada 2018 roku k. 90-91, pismo ZUS z dnia 29 listopada 2018 roku k. 93, pismo ZUS z dnia 29 listopada 2018 roku k. 93, orzeczenie lekarza ZUS z dnia 27 września 2019 roku k. 305, decyzja o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 08 listopada 2019 roku k. 306-307, orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 24.10.2019 roku k. 308, zestawienie świadczeń z ZUS k. 309-310)

Na skutek wypadku z dnia 16 listopada 2017 roku powód doznał urazów ortopedycznych w postaci: złamania przezkątarszowego lewej kości udowej, złamania wyrostka poprzecznego T.- obecnie bez istotnych zaburzeń funkcji. Leczenie operacyjne złamania uda lewego odroczone zostały z powodu stanu ogólnego powoda. Dolegliwości bólowe ze znacznym nasileniu ze strony biodra lewego utrzymywały się do 2 miesięcy, a kręgosłupa do 4 tygodni.

Obecnie u powoda występuje ograniczenie ruchomości biodra lewego z osłabieniem siły mięśniowej i wydłużeniem kończyny dolnej lewej oraz dysfunkcją bólową.

Stopień dysfunkcji kwalifikuje powoda do orzeczenia trwałego uszczerbku na zdrowiu w ramach pozycji 145a Rozporządzenia Ministra pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002 r. łącznie w wysokości 15%. (w tym złamanie wyrostka poprzecznego kręgu Th 1 Pozycja 91 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18. 12.2002 r. w wysokości 1%.)

Utrudnienia powoda wynikały przede wszystkim z potrzeby chodzenia o balkoniku i kulach. Ograniczenia w poruszaniu się skutkowały koniecznością opieki osób trzecich w wykonywaniu takich podstawowych czynności życiowych jak; kąpiel i utrzymanie higieny, ubieranie i rozbieranie się, sporządzanie posiłków, utrzymanie porządku, załatwianie spraw poza domem.

Przez okres pierwszych 4 miesięcy od opuszczenia szpitala powód wymagał opieki i pomocy osób trzecich w wymiarze 3 godzin dziennie, a przez następne 3 miesiące 1 godziny dziennie.

Po opuszczeniu szpitala od grudnia do kwietnia powód miał zalecone chodzenie bez obciążania, a od maja z obciążaniem (...) o kulach. Leczenie złamania wyrostka poprzecznego Th I w trakcie leżenia w oddziale {4 tygodnie}.

Po opuszczeniu szpitala powód kontynuował leczenie w (...). Stosowano rehabilitację ambulatoryjną i oddziałową oraz stosował leki zgodnie z zaleceniami poszpitalnymi { karta informacyjna}

Do maja 2018 r. powód przyjmował stale leki stale { brak potwierdzenia w dokumentacji medycznej Z. i C. o.04 - 30 szt.

Obecnie przyjmuje leki p/bólowe okresowo {średnio 2 razy w tygodniu}.

3 miesięczny koszt leczenia powoda to kwota ok. 15 zł.

W trakcie leczenia nie wystąpiły powikłania zapalne jak również zrostu.

Obecnie u powoda poza stosowaniem kul przy chodzeniu i dysfunkcją bólową powysiłkową **brak jest u niego istotnych ograniczeń w podjęciu pracy.**

(dowód: opinia biegłego ortopedy J. B. (2) k. 95-98 wraz z opinia uzupełniającą k. 120-121)

W następstwie wypadku powód doznał urazów chirurgicznych w postaci seryjnego złamania żeber z przebyta odma opłucnowa po stronie lewej. Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 20% wg. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku § 58 i 61 . W okresie od wypadku do dnia 26 grudnia 2017 roku powód był unieruchomiony z powodu złamanego kręgosłupa, założenia wyciągu za kość udową lewa i wymagał opieki osoby trzeciej w pielęgnacji osobistej w czynnościach fizjologicznych i podstawowych czynnościach życiowych z karmieniem łącznie w ilości 5 godzin dziennie, Po tym okresie powód zaczął godzić o kulach, korzystając z pomocy osoby trzeciej, a także wymagał pomocy osoby trzeciej w toalecie, przy karmieniu, pielęgnacji osobistej przez ok. 3-4 godziny dziennie.

Z przyczyn chirurgicznych powód nie jest niezdolny do pracy.

(dowód: opinia biegłego chirurga S. N. k. 172-173 verte wraz z opinia uzupełniająca k. 174-175)

Powód doznał również trwałego uszczerbku na zdrowiu zakresie chorób płuc. Powód ma znacznego stopnia zmniejszenie wydolności oddechowej, czego skutkiem jest 25% uszczerbek na zdrowiu wg Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dziennik Ustaw Nr 234 — (...) — Poz. 1974, zgodnie z pozycją 61: 25%.

Obecnie widoki co do wyleczenia powoda są niepewne. Wskazana jest rehabilitacja w zakresie chorób płuc i poprawienia ruchomości klatki piersiowej oraz redukcja masy ciała. W ocenie biegłego rehabilitacja ta powinna trwać co najmniej 6 miesięcy. Nie jest pewne czy wpłynie ona na parametry wentylacyjne i wydolność Powoda. Powód ma znaczne utrudnienia i ograniczenia w życiu codziennym.

(dowód: opinia biegłego alergologa R. P. k. 211-214)

Powód nie doznał na skutek wypadku uszczerbku na zdrowiu psychicznym.

(dowód: opinia biegłego psychiatry B. J. k. 229-232)

Doznany przez powoda uraz klatki piersiowej i płuca w postaci szeregowego złamania ośmiu żeber, które uległy złamaniu w dwóch a nawet w trzech miejscach, jak również powstały w wyniku urazu uszkodzenie płuca, które zostało stłuczone w tylnej jego części oraz uszkodzone przez odłam złamanego żebra, spowodował u powoda stały i

długotrwały uszczerbek na zdrowiu, ***pokrywający się z i potwierdzający wysokość uszczerbku jakiego powód doznał z przyczyn alergologicznych tj. 25% (poz. 58 ppkt b).***

(dowód: opinia biegłego chirurga ogólnego i naczyniowego A. K. k. 256-260 wraz z opinią uzupełniającą k. 278-279)

Po wypadku powód miał jedną operację na zębra.

Powód S. J. jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Obecnie powód przebywa na rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wysokość renty wynosi 1036 zł. Powód mieszka sam. Nie ma dzieci – jest osobą samotną.

W chwili wypadku powód przebywał na zasiłku dla osób bezrobotnych w wysokości 900 zł miesięcznie. Miał mieć zasiłek do końca grudnia 2017 roku. Był na zasiłku dla bezrobotnych „bo chciałem odpocząć od tego wszystkiego”. Zwolnili powoda z masarni po udarze, ponieważ był na zwolnieniu lekarskim przez rok. Wcześniej (przed 2015 rokiem) pracował w masarni w (...) lat jako masarz- wędliniarz i rzeźnik. W 2015 roku powód przebył lekki udar, po którym przez rok przebywał na zwolnieniu lekarskim, następnie powód przebywał na zasiłku dla osób bezrobotnych.

Praca w masarni była ciężka, było zimno.

Powód nie ma prawa jazdy. Do N. jeździł rowerem, albo dojeżdżał do (...) km potem go zabierali. Obecnie porusza się samodzielnie, nie jeździ rowerem, bo się boi. Chciałby sobie kupić 3-kołowy rower.

Powód mieszka w domu jednorodzinnym. Musi palić w piecu.

Przy ciężkich pracach fizycznych powodowi pomaga siostra oraz jej syn, którzy mieszkają w osobnym domu, ale na tej samej posesji, siostrzeniec przywiózł opał, węgiel.

Powód od 2015 roku kontynuuje leczenie neurologiczne. Lekarz rodzinny daje mu skierowania na badania. Lekarz rodzinny jest w R. - 2 km od miejsca zamieszkania powoda. Syn siostry zabiera powoda do R., a z powrotem powód wraca minibusem. Do neurologa jeździ na ul. (...) do P. do pani dr S.. Do dworca jest 17 km, na ul. (...) około 20 km. Miał telefoniczne porady przez pandemię. Bierze leki przeciwbólowe, na nadciśnienie. Kiedy się kładzie ma zawroty głowy.

(dowód: zeznania powoda k. 71, k. 315, k. 356 minuty 00.02.55-00.21.50)

Powód prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z konkubina i synem M. J. ur. (...). Konkubina powoda utrzymuje się z zasiłku stałego z (...) w kwocie 81,33zł i zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 153,00zł, posiada znaczny stopień niepełnosprawności. Syn powoda nie pracuje zawodowo ani dorywczo, nie jest zarejestrowany jako bezrobotny. W związku z powyższym stawka wynagrodzenia za 1 godzinę opieki nad osobą niepełnosprawną – koszt 1 roboczogodziny usług opiekuńczych w (...) w R. kształtuje się następująco: od 01.04.2017 do 31.03.2018 wynosił 16 zł, a potem 17,70zł.

(dowód: pismo (...) w R. z dnia 23.11.2018 roku k. 85)

Sąd Okręgowy ocenił i zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152).

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności (sprawca wypadku nieznan. k.15 postępowanie karne umorzone).

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku

z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W myśl art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Zasada odpowiedzialności nie była przez pozwanego kwestionowana.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule 444 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W praktyce najczęstszą podstawą zadośćuczynienia za krzywdę jest właśnie uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawienia działalności artystycznej, naukowej, wyłączenie z normalnego życia itp.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i winno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, ponieważ mowa jest o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Przewidziana w art. 444 § 1 kc krzywda, za którą Sąd może na podstawie art. 445 § 1 kc przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienie moralne (tak SN w wyroku z dnia 4 lipca 1969r., (...) 178/69, OSNCP 1970, z. 4, poz.71).

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, ponieważ wypracowała je judykatura, szczególnie Sądu Najwyższego. Kierując się tymi wskazaniem można ogólnie stwierdzić, że określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacji, leczenie sanatoryjne itp.), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportu, pracy twórczej, artystycznej, zawarcie związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskiego, możliwości atrakcyjnych wyjazdów, wycieczek, chodzenia do teatru, kina, na plażę itp., a także ewentualne przyczynienie się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia szkody (art. 362 kc.).

Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma, więc przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962r., IV CR 902/61, OSNCP z 1963., poz. 105; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965r., I CR 203/65, OSPiKA z 1966r., poz. 92; w wyroku z dnia 22 marca 1978r., IV CR 79/79, niepubl.).

W przedmiotowej sprawie powód w chwili wypadku miał 60 lat. W chwili wypadku powód przebywał na zasiłku dla bezrobotnych.

W wyniku wypadku doznał obrażeń fizycznych, licznych urazów narządów klatki piersiowej, złamania szyjki kości udowej, złamania żeber, wyrostka poprzecznego kręgu Th 1 po stronie lewej, złamanie kości udowej lewej, odmę płuca, które spowodowały, że przebywał w szpitalu, był na rehabilitacji, obecnie ma dolegliwości bólowe.

Sąd podziela wnioski płynące z opinii biegłych. Powód doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie wszystkich urazów w wysokości łącznie 61 %.

Biegły sadowy lekarz alergolog biegły wskazuje, że schorzenie powoda ma bezpośredni związek z wypadkiem. Z przyczyn psychiatrycznych powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Uszczerbek na zdrowiu ustalony przez biegłego sądowego chirurga naczyniowego jest tożsamy z uszczerbkiem ustalonym przez alergologa, więc nie zwiększa całościowego uszczerbku na zdrowiu powoda spowodowanego wypadkiem.

Należy jednak pamiętać, że procentowy rozmiar trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jest tylko jednym z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia innych okoliczności, jest to tylko pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego odszkodowania (por. wyr. SN z dnia 5.10.2005 r., sygn. akt I PK 47/05, opubl. (...)).

Mając na uwadze przytoczone powyżej okoliczności, przede wszystkim charakter schorzeń, na które cierpi powód, związany z tym zakres cierpień fizycznych, jego wiek w chwili wypadku, długość leczenia, fakt, że rokowania na przyszłość są średnie, Sąd uznał, iż odpowiednią kwotą tytułem zadośćuczynienia należnego powodowi, po odjęciu już zapłaconej przez pozwanego kwoty tytułem zadośćuczynienia w wysokości 39.000zł, jest kwota żądana pozwem w wysokości 126.000,00zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- a) od kwoty 21.000,00zł od dnia 20 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,
- b) od kwoty 67.500,00zł od dnia 30 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty,
- c) od kwoty 37.500,00zł od dnia 25 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 KC.

Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 KC ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Z charakteru bowiem świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość jest uzależniona od oceny rozmiaru doznanej krzywdy wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje dopiero po wezwaniu dłużnika i że od tego momentu należą się odsetki za opóźnienie. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 482 § 1 KC, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności .

Jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania – to w myśl art. 455 KC, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Tak, więc w braku innych danych, co do ustalenia terminu wymagalności świadczenia, termin ten określa jednostronnie wierzyciel. Wezwanie dłużnika do wykonania ma charakter oświadczenia woli, którego złożenie uzupełnia treść istniejącego między stronami stosunku prawnego, przy czym dotychczasowe zobowiązanie bezterminowe staje się zobowiązaniem terminowym.

W judykaturze istniały rozbieżności stanowisk co do określenia daty wymagalności roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Zostały one omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie sygn. akt I CSK 243/10, w którym jednocześnie wyrażono pogląd, że: „Terminem od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę może być w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu jak i dzień tego wyrokowania”. W uzasadnieniu cytowanego orzeczenia zwrócono uwagę na ugruntowane przez judykaturę stanowisko, że odsetki według stopy ustawowej należą się za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia i stanowią rodzaj rekompensaty typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wynikającego z pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Odsetki na podstawie art. 481 KC należą się jeżeli zobowiązany nie płaci należnego

zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub 455 KC. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne, a jego wysokość zależy od oceny sądu oraz, że do zadośćuczynienia stosuje się art. 363 § 2 KC.

W ocenie Sądu Najwyższego zawartej w uzasadnieniu cytowanego wyroku jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki należą się zgodnie z żądaniem, o ile zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście należała się powodowi tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia.

Należy zwrócić uwagę, że ustawa o działalności ubezpieczeniowej nakłada na ubezpieczyciela określone obowiązki (art. 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 123, poz. 1151 z późn. zm.). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r. sygnatura akt II CSK 257/09: "Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2000 r., III CKN 1105/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 134, z dnia 19 września 2002 r. V CKN 1134/2000, niepubl. i z dnia 15 lipca 2004 r., V CK 640/03, niepubl.).

Kierując się powyższymi wskazaniem i biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, należało ocenić, że pozwany winien spełnić świadczenie w terminie wynikającym z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lipca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Na podstawie art. 481 KC w zw. z art. 817 § 1 KC, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego zgodnie z żądaniem pozwu, bowiem zgłoszenie szkody doręczone pozwanemu 19.12.2017 roku, a więc zwłoka od 20 stycznia 2018 roku, odpis pozwu doręczony 20 września 2018 roku, zmiana - rozszerzenie doręczone 29.01.2021 roku, kolejne rozszerzenie powództwa doręczone 24 czerwca 2021 roku.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Zgodnie z art. 444 § 2 kc jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Przepis ten nie zawiera odrębnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, lecz biorąc pod uwagę zwłaszcza wykładnię systemową, należy przyjąć, iż odpowiedzialność ta została poddana ogólnym regułom odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych. Dlatego też warunkiem skutecznego domagania się naprawienia szkody na osobie jest związek przyczynowy pomiędzy określonym faktem, z którym norma prawna wiąże obowiązek odszkodowawczy a szkodą pojmowaną w tym przypadku jako uszczerbek majątkowy.

Powołany przepis reguluje reperkusje odszkodowawcze związane z naruszeniem określonych dóbr osobistych, a mianowicie uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia, które to naruszenia niewątpliwie u powódki wystąpiły.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje więc wszelkie wypadki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji u specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw itp.), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (okularów, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego itp. (wyrok

SN z dnia 19 stycznia 1981 r., I CR 455/80, OSPiKA 1981, poz. 223), wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji (por. wyrok SN z dnia 4 października 1973 r., II CR 365/73, OSNCP 1974, poz. 147), koszty zabiegów rehabilitacyjnych, przygotowania do innego zawodu (np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp.). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie III CZP 63/15 „Świadczenie ubezpieczyciela w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych (art. 444 § 1 kc).

Z uzasadnienia tej uchwały wynika możliwość wyboru przez poszkodowanego, w jakim systemie organizacyjno-prawnym może dojść do poddania się przez niego odpowiednim czynnościom leczniczym i rehabilitacyjnym. Poszkodowany powinien udowodnić poniesione przez niego koszty celowe leczenia lub rehabilitacji, pozostające w związku przyczynowym z doznaną krzywdą, przy czym „celowość kosztów” oznacza także potrzebę poddania się odpłatnemu leczeniu w placówkach prywatnych i konieczności wykazania także poszczególnych rodzajów tych kosztów (związanych m.in. z zakresem i częstotliwością zabiegów rehabilitacyjnych). Jeżeli ubezpieczyciel kwestionuje celowy charakter takich kosztów, to na nim spoczywa ciężar wykazania niecelowego charakteru takich kosztów (art. 6 kc).

Roszczenie o rentę z art. 444 § 2 kc przysługuje poszkodowanemu w razie:

- całkowitej lub częściowej utraty przez niego zdolności do pracy zarobkowej;
- zwiększenia się jego potrzeb;
- zmniejszenia się jego widoków powodzenia na przyszłość.

Wymienione następstwa powinny mieć charakter trwały (co nie oznacza, iż nieodwracalny). Każda z tych okoliczności może stanowić samodzielną podstawę zasądzenia renty, jednakże konieczną przesłanką jest powstanie szkody bądź to w postaci zwiększenia wydatków, bądź to zmniejszenia dochodów.

Renta przewidziana w art. 444 § 2 kc nie ma charakteru alimentacyjnego, lecz wyłącznie odszkodowawczy. Przesłanką jej ustalenia nie może być koszt utrzymania osoby poszkodowanej, ale wyłącznie odszkodowanie za utratę zdolności do pracy (za utratę zarobków) oraz odszkodowanie za zwiększenie się potrzeb poszkodowanego na skutek wyrządzenie mu szkody na zdrowiu (tak SN w wyroku z dnia 20 grudnia 1977 r., IV CR 486/77, nie publ.).

Zwiększenie się potrzeb poszkodowanego stanowi szkodę przyszlą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie.

„Przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb na podstawie art. 444 § 2 kc nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki. Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwa czynu niedozwolonego” (tak SN w wyroku z dnia 11 marca 1976 r., IV CR 50/76, OSNCP z 1977 r., poz. 11).

Powód żądał kwoty 5.048,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej (utracone dochody) za okres od miesiąca grudnia 2017 roku do miesiąca lipca 2018 roku.

Powód w chwili wypadku nie pracował zawodowo, był na zasiłku dla bezrobotnych. Różnicę w wysokości otrzymywanych świadczeń a możliwych do osiągnięcia w/w okresie w razie podjęcia pracy powód wyliczył w oparciu o minimalne wynagrodzenie, co należy zaakceptować i tak wyliczoną kwotę renty wyrównawczej Sąd zasądził, zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 16 lutego 2018 roku powód **uznany został za całkowicie niezdolnego do pracy od 16.11.2017 roku do 31.10.2018 roku.**

Orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 27 września 2019 roku powód uznany został za częściowo niezdolnego do pracy 31.10.2019 roku.

Orzeczeniem lekarza ZUS z dnia 24.10.2019 roku powód uznany został za częściowo niezdolnego do pracy 31.08.2022 roku.

Od dnia 01 lutego 2018 roku do 31.10.2018 roku powód pobierał rentę z powodu całkowitej niezdolności do pracy, a następnie z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 13 marca 2018 roku powodowi przyznano rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 01.02.2018 roku do 31.10.2018 roku w kwocie netto 1187,01 zł.

W okresie od 1 lutego 2018 roku do 31 października 2018 roku renta powoda z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wynosiła: 1187,01 zł i tak : za miesiąc luty 2018 roku- (...), 24 brutto, marzec-październik 2018 roku -1412,10 zł brutto miesięcznie.

Natomiast od dnia 1 listopada 2018 roku renta powoda z tytułu częściowej niezdolności do pracy (do dnia 31 października 2019 roku) wynosiła 1059,08 zł brutto miesięcznie – netto do wypłaty 901,76zł.

Decyzją o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 08 listopada 2019 roku ZUS przyznał powodowi rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie netto do wypłaty 952,54zł (1112,00zł brutto) na okres do 31.08.2022 roku.

Obecnie powód pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie 1036zł.

Biegły sądowy lekarz ortopeda w opinii nie stwierdził ograniczeń w podjęciu pracy od kiedy powód nie ma już orzeczenia, że jest całkowicie niezdolny do pracy tj. od 01.11.2020 roku (było do 31.10.2020 roku).

W ocenie Sądu, powód mając orzeczoną częściową niezdolność do pracy zobowiązany jest pracować co najmniej na pół etatu i osiągać dochody w postaci co najmniej połowy minimalnego wynagrodzenia, więc nie zasadne jest żądanie renty wyrównawczej za okres kiedy powód jest częściowo niezdolny do pracy, bowiem otrzymuje rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w kwocie 1036zł.

Ponadto powód w 2022 roku nabędzie prawa do emerytury.

Sąd nie dał wiary powodowi, że w dniu wypadku jechał uzgodnić warunki pracy do N. do hurtowni drobiu, bowiem twierdzenia powoda są zupełnie gołosłowne, powód w żaden sposób nie udowodnił, iż zamierzał podjąć pracę. Sam dalej zeznaje: „Nie mam na piśmie, że miałem mieć podpisaną umowę.”, zeznaje: „Byłem na zasiłku dla bezrobotnych, bo chciałem odpocząć od tego wszystkiego.” Taką okoliczność bardzo łatwo można było udowodnić.

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 16.000,00 złotych tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby powoda pozostające z w związku wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 listopada 2017 roku tj. koszty opieki osób trzecich, koszty leczenia, koszty dojazdów do placówek medycznych za okres od grudnia 2017 roku do lipca 2018 roku (8 x 2.000,00 zł miesięcznie) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Z pisma z (...) w R. z dnia 23.11.2018 roku wynika, że (k. 85) powód prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z konkubiną i synem M. J. ur. (...). Konkubina powoda utrzymuje się z zasiłku stałego z (...) w kwocie 81,33zł i zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 153,00zł, posiada znaczny stopień niepełnosprawności. Syn powoda nie pracuje zawodowo ani dorywczo, nie jest zarejestrowany jako bezrobotny. W związku z powyższym stawka wynagrodzenia za 1 godzinę

opieki nad osobą niepełnosprawną – koszt 1 roboczogodziny usług opiekuńczych w (...) w R. kształtuje się następująco: od 01.04.2017 do 31.03.2018 wynosił 16 zł, a potem 17,70zł.

Płaca minimalna w 2017 roku netto wynosi 1459,48 zł : na 168 godzin=8,69zł netto za godz. Płaca minimalna w 2018 roku netto wynosi 1530,00 zł : na 168 godzin=9,11zł netto za godz.

Zdaniem Sądu nie można przyjąć do przeliczenia kosztu opieki jaką podaje (...) za usługi opiekuńcze, bowiem opieka świadczona przez najbliższych nie jest opieką profesjonalną, a opieka specjalistów z (...) już taką jest. Koszt takiej usługi profesjonalnej opiekuńczej jest zróżnicowany w zależności od dochodów osoby korzystającej z profesjonalnych usług opiekuńczych, **obejmuje również koszty pracownika**, nie tylko jego wynagrodzenie. Od danej kwoty należy odliczyć składki na ubezpieczenie społeczne oraz podatek dochodowy od osób fizycznych. Tymczasem kwota odszkodowania wypłacana przez pozwaną jest wolna od tych obciążeń. Zgodnie bowiem z art. 21 ust 1 pkt 4) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych kwoty otrzymane z tytułu ubezpieczeń majątkowych i osobowych są wolne od podatku dochodowego.

Wskazano na to trafnie w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 stycznia 2016 r., VI ACa 425/15: Niewątpliwie należy zaaprobować pogląd, że "stosowanie wprost stawek wynagrodzenia opiekunek zawodowych do osób nie pozostających w stosunku pracy nie jest uzasadnione. Stawki wynagrodzenia opiekunek zawodowych uwzględniają bowiem różne daniny publicznoprawne, których nie ponosi osoba bliska poszkodowanego." (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2 lutego 2011 r., I ACa 1098/10). Dlatego Sąd Okręgowy stawek takich nie zastosował.

Zdaniem Sądu zasadnym jest wyliczenie kosztu za godzinę opieki członków rodziny, przy braku faktycznej odpłatności za tą opiekę, wg. stawki zbliżonej do stawki godziny wynikającej z przeliczenia minimalnego wynagrodzenia netto na ilość godzin pracy w miesiącu, co stanowi sprawiedliwe wyważenie interesu obu stron.

Jeśli chodzi o koszty opieki to z opinii biegłego ortopedy wynika, że powód o kulach poruszał się do lipca 2018 roku, że wymagał pomocy osób trzecich: przez 4 miesiące - 3 godziny dziennie (4x30 dni x 3=360 godzin), przez kolejne 3 miesiące po 1 godzinie tj. (3x30 dni x 1 godzina =90 godzin, łącznie 450 godzin, co mnożąc przez 15zł za godzinę daje 6750zł.

Z opinii ortopedy wynika też, iż koszt leków przeciwbólowych to 15 zł na 3 miesiące.

Z opinii ortopedy wynika też, iż jest potrzebna rehabilitacji doraźnie w razie bóli, a dalsza rehabilitacja nie poprawi stanu zdrowia powoda.

Mając powyższe na uwadze, na zwiększone potrzeby powoda składa się: koszt opieki osób trzecich w kwocie 6750zł, kwota 50zł za leki p. bólowe, kwota 300zł, które powód dopłacił do rehabilitacji, koszty dojazdów szacunkowo ok. 400zł, co łącznie daje kwotę 7500zł i taką też kwotę Sąd zasądził tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 września 2018 roku do dnia zapłaty tj. od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części jako niezasadne, wygórowane, nieudowodnione jak w punkcie 4 wyroku.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.